

ELS JUTGES DIVIDEIXEN L'ANARCO-SINDICALISME

CNT-CNT = CGT

Una sentència emesa pel Tribunal Suprem ha dirimit finalment la batalla que, sobre la propietat de les sigles CNT, lliuren des de fa deu anys els anarco-sindicalistes de l'estat espanyol. Dos models d'activitat obrera que ara també se separen pel nom i pel futur que han triat.

Ismael L. Belda

Des de 1987 el Banco de España guardava en la seua caixa de dipòsits 248 milions de pessetes destinades a la verdadera CNT. Ara el Suprem ha decidit atorgar aquest tradicional nom d'un corrent històric del moviment obrer a una de les dues fraccions en què es va dividir el 1979, a Madrid, l'anarco-sindicalisme. La sentència reconeix la validesa d'aquell V Congrés, alhora que anul·la el valor legal del Congrés de València o d'Unificació que es va celebrar el 1984.

Dos comportaments incompatibles davant del treball sindical els enfrontaren. Des de llavors la CNT, que acorda participar en els comitès d'empresa, va créixer com l'escuma. Però ara, més de 50.000 afiliats i seguidors, i prop de 2.400 delegats d'empresa han hagut d'adoptar una nova capçalera, Confederació General del Treball, per a continuar formalment estant la mateixa CNT de sempre.

Mentre que CNT-AIT, o CNT, espera encara el traspàs dels més de 6.000

milions que l'estat els deu a compte del patrimoni incautat per Franco, la CGT, que ha recollit èxits notables a FASA-Renault, Seat o la Banca, i que qualifica la decisió judicial com «una usurpació a la majoria, en benefici d'una minoria suposadament pura», prepara accions judicials davant el Tribunal Constitucional i el Tribunal Internacional de la Haia. El fet cert és que la justícia espanyola ha triat pel bisindicalisme CCOO i UGT, i ha volgut deixar fora el tercer braç sindical.

«Les perspectives són immillorables per a nosaltres», diu des de Granada, seu del comitè nacional, Emilio García, secretari de propaganda de la CNT-AIT o, ara, simplement CNT. «Ofereim una garantia de lluita i no la panacea a base de grans aparells i sindicats d'oficina». Emilio García, al seu torn, adverteix: «res serà ja igual després del 14-D. I els de CGT repetiran el mateix model sindical d'UGT i CCOO».

Entre els projectes de CNT figura la creació de la fundació cultural d'estudis llibertaris Anselmo Lorenzo, aconseguir que tornen a l'estat els arxius

històrics de l'anarco-sindicalisme que hi ha a Amsterdam, «i el creixement de CNT, amb l'obertura de nous locals, el manteniment de caixes de resistència per als conflictes laborals i nous gabinets jurídics». García nega que CNT siga, comparativament, minoritària. «En afiliació doblem la CGT. Compitem amb més de 300 federacions locals i amb 2.800 seccions sindicals, i això significa molta gent. Ens hem mantingut fins ara sense cap ajuda estatal».

«No ha estat precisament la nostra organització qui ha depositat el futur de la CNT en mans dels tribunals. Han estat aquells que han fet ostentació exacerbada de puresa els que així han actuat». El comunicat-manifest de la CGT, emès bon punt va ser dictada la sentència, apuntava en el dia 29 d'aquest mes un Congrés Extraordinari on el conjunt de la militància continuara «defensant amb energia el component anarco-sindicalista del moviment obrer».

«La federació local de Barcelona de la novíssima CGT manifestava que «tan sols pot fer-se una lectura política de la sentència. No interessava una CNT recuperada, amb prou mitjants econòmics per a convertir-se en la tercera força hegemònica». Per als responsables barcelonins de CGT, amb la decisió judicial sobre les sigles «s'ha trastocat un mapa sindical que és rebutjat àmpliament en la majoria dels sectors laborals».

«La sentència ha estat un gerro d'aigua freda, però nosaltres —comentava Josep March, secretari general de CGT— seguirem endavant amb la mateixa dinàmica i el mateix model sindical». El Congrés «no preveu discrepàncies ni grans discussions. Serà de tràmit, bé que d'afirmació». March observa per al futur de la CNT legalitzada «una agonia més o menys lenta. La línia de la CNT històrica no serveix per avui. Haurien de variar les mateixes persones que han obstaculitzat el canvi. Passaran a ser una altra cosa, però pel camí emprès restaran marginats dels centres de treball, aliens al sindicalisme».

La unitat és prou difícil. Ara per ara només bones paraules i voluntats aïllades. «La unificació no es descarta mai, però oblidar ferides i velles dissidències depèn fonamentalment d'ells», argumenta Josep March. «Mai passarem per cap confessorari ni farem professió de fe per a tornar a estar plegats». Emilio García, per la seua banda, postil·la: «la unitat, encara que es qüestione tot, sols es pot fer dins de CNT». □